

JEROEN PIETERSMA VAN HET DRACHTSTER SKÛTSJE:

“Ik heb altijd iets eerbiedigs als ik haar zie liggen”

Hij was al kampioen nog voor hij ooit van de wal was geweest. Als klein mannetje bij pake op het skûtsje een beetje sturen, wat slagjes maken, terwijl ze gewoon voor anker lagen. Diezelfde pake beloofde hij aan zijn sterfbed er desnoods persoonlijk voor te zorgen dat het skûtsjesilen in ere zal blijven. Het skûtsjesilen zit diep, heel diep bij Jeroen Pietersma, de kersverse en zeer gepassioneerde schipper van het Drachtster Skûtsje.

“Ik heb gezegd 'pake, zit er maar niet over in, ik zal er voor zorgen dat het skûtsjesilen voort blijft bestaan'. Niet dat hij bang was dat het verloren zou gaan, maar het is goed te blijven beseffen hoe uniek het in de wereld is waar wij mee bezig zijn. Wedstrijdzeilen met honderd jaar oude schepen waar onze voorouders hun geld mee verdienden. Schepen die er op zich al fantastisch uitzien, met hun rondingen en 160 vierkante meter tuig. Ik heb ook altijd iets eerbiedigs als ik het skûtsje zie liggen, dat doet wat met me. Ik stap ook niet aan boord, maar stap er naar tóe. Als er iets gerepareerd moet worden vervangen we het niet, maar lassen we er iets tegenaan. En dan zeilen, op het scherpst van de snede, met maar een diepgang tussen de 35 en 50 centimeter en dan met je pinkje kunnen sturen.

Er is nog niet weer een schip gemaakt dat aan de diepgang van het skûtsje kan tippen. Ook een Amerikaanse delegatie merkte dat op tijdens een bezoek: 'They're not just cargo ships, they're sailing a fucking game'. Machtig vind ik dat.”

Jeroen schippert niet voor het eerst. In 2009 deed hij dat op Langweer. “Dat jaar bij Langweer, dat is een mooi jaar geweest, daar heb ik goede kennissen aan over gehouden en dat is een goede springplank geweest. Het is jammer dat het bestuur duidelijk een andere visie had dan ik. Langweer is een skûtsjeminded doarp en ik gun hen ook een mooi skûtsje en goede prestaties, dat past bij hen. Daarom heb ik toen bepaalde dingen gezegd. Voor mij is het zo, skûtsjesilen is voor iedereen. Wil het bestaan blijven, dan moet Langweer in de race blijven, die hoort er ook bij.”

Al lange tijd was Jeroen de rechterhand van Albert Visser. Ze kenden elkaar dan ook al sinds de Sneker Pan in 1988. Toch was het niet meteen klaar dat Jeroen schipper zou worden toen Albert Drachten voor Lemmer verliet vorig jaar november. “Toen Albert wegging zei ik tegen mijn vrouw Jannie, 'wat nou als ze mij vragen'. Ze stond volledig achter me. Maar er waren nog twee kandidaten en er gingen wel een paar weken er overheen voordat het bestuur eruit was. We hebben gepraat over mijn motivatie, over hoe

ik erin stond, of ik al een idee had over de bemanning en of het gezin erachter stond, want er zou wel heel wat op me afkomen. 'Het komt goed', zei ik, 'Ik red me er mee'. Maar ook: 'Als ik er een zootje van maak moet je me aan de kant zetten. En als ik faal en een jaar later is er geen progressie dan stap ik zelf op.'”

“Het was met recht een moeilijk afscheid van Albert. Dat moment waarop hij het skûtsje achterliet in Earnewâld, daar hield ik geen droge ogen aan over. We hebben elkaar ook wel even aangekropen tijdens het afscheidsfeest. Het waren goede tijden met hoge resultaten. Vorig jaar werd hij nog vierde en werd de laatste wedstrijd op Sneek niet afgelast dan was hij misschien wel derde of tweede geworden. Het was puur emotie dat hij naar Lemmer ging.”

“Nog voor ik officieel schipper werd, waren er al jongens die mij belden van 'als Albert weggaat en als jij schipper wordt dan mag je mij wel bellen'. Omdat Albert logischerwijs zijn zonen en dorpsgenoten meenam naar Lemmer, kwam dat goed uit, want ik moest de bemanning voor de helft opnieuw samenstellen. In gedachten probeer je dan een team te kweken. Wie zet je op welke plek, je wilt de kunde niet alleen op het achterdek. Van bepaalde mensen ken je de vaardigheden wel. Op die manier heb ik een mix gemaakt van zeilers met ervaring op

verschillende skûtsjes en liefde voor het skûtsjesilen.”

“Ik kreeg carte blanche van het bestuur. 'Ga maar zeilen', zeiden ze, 'prestaties komen wel, we staan achter je'. Als je zo'n bestuur hebt dan kom je ergens. Maar, uiteraard, we gaan voor het kampioenschap. Is het dit jaar niet dan gaan we er het volgend jaar voor. Dat is een proces waarin je moet groeien, daar zit geen tijd aan vast. Douwe Visser van Sneek, wat mij betreft verreweg de allerbeste schipper die er is, was ook pas na zeven jaar kampioen.”

“Het eerste jaar dat Douwe Visser kampioen werd, 1995 was dat, zaten veel schippers van nu in de ploeg van toen op Sneek: Douwe Visser van Grou, mijn broer Gerhard van Earnewâld, Albert van Lemmer nu, en ikzelf. Dat is uniek. Wat we toen allemaal met elkaar bedacht hebben, dat nemen we nog steeds mee. Ik ook, ik heb zo veel van hem geleerd. Alles wat hij wist wilde ik ook weten. Douwe is echt de matador van het skûtsjesilen. Als Ulbe Zwaga nu had geleefd, dan was Douwe hem compleet voorbij gezeild.”